

6 Αυγούστου 2020

Ο Μοναχός που δεν κατέκρινε και η χαρά που ένωσε!

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Χαριτωμένες παραινέσεις](#)

Διήγηση Γέροντος: Ήμων

Δασονόμος και είχα καιρό να κοινωνήσω. Τότε κοινωνούσαμε κάθε είκοσι μέρες.

Πέρασε λοιπόν καιρός και επεθύμησα να κοινωνήσω.

Ετοιμάστηκα, νήστεψα τρεις μέρες και κατέβηκα με τα πόδια στο Μοναστήρι βαδίζοντας δυόμισι ώρες. Πήγα να πάρω ευλογία από τον Ηγούμενο.

Εκείνος λίγο θυμωμένα μου είπε, “δεν έχει ευλογία”.

Εγώ είπα· “νάσαι ευλογημένο” και έφυγα.

Μέσα μου όμως στενοχωρήθηκα. Είπα: “Τόσο κόπο έκανα να έρθω, νήστεψα, τόσον καιρό έχω να κοινωνήσω, γιατί να μη με αφήνη”;

Όχι πως κατηγορήσα τον Γέροντα. Μέσα μου είπα ότι αυτός καλά κάνει την δουλειά του, αλλά αναρωτιόμουν σε τι έφταιξα, ώστε να επιτρέψη ο καλός Θεός τέτοια δοκιμασία. Με στοίχισε.

Σκεφτόμουν που έφταιξα, τι έκανα. Δεν μπορούσα να βρω, ίσως κάτι ήταν και δεν το έβλεπα.

Εκεί που συλλογιόμουν αυτά με πιάνουν τα δάκρυα και έκλαψα λίγο.

Λέγω “δεν πειράζει, για καλό μου θάσαι”.

Όταν προχώρησε η ακολουθία και φτάσαμε στην Λειτουργία, πριν από το “Μετά φόβου”, έρχεται ο Ηγούμενος και μου λέει να κοινωνήσω.

Του είπα ότι δεν διάβασα την θεία Μετάληψη. Μου είπε να κάνω υπακοή, να κοινωνήσω και να διαβάσω μετά την θεία Μετάληψη.

“Νάναι ευλογημένο”, είπα, και πήγα κοινωνήσα.

Ε, τι χαρά ένιωσα, τι χαρά! Λέω, “βρε πειρασμέ, δικό σου ήταν αυτό για να με βάλης να πω κάτι για τον Γέροντα να ψυχρανθώ, ούτε να κοινωνήσω και να στενοχωρέσω και τον Γέροντα”.

Αλλά δάγκωσα την γλώσσα μου να μην πω τίποτε. Εγώ φταίω, είπα, δεν φταίει ο Γέροντας.

Από το βιβλίο “Από την ασκητική και ησυχαστική αγιορείτικη παράδοση”, Άγιον Όρος, 2011.